

plejer at høre til Oppositionen, i Dag var regeringsvenlig; men om end hans Skildring var sand eller rigtig — lad mig ikke bruge stærkere Udtryk — vil jeg dog ikke sige: lad os blive ved det, vi nu have, thi det er i og for sig saa abnormt, at Rigsdagen maa se at gøre Ende paa denne Tilstand. Men i Modsætning til den ærede Taler var jo det ærede 5te Medlem for 2den Kres (Sunn), der jo ellers er baade regerings- og fæstningsvenlig, i allerhøjeste Grad, i Gaar i Krigshumør. Man ser altsaa, at det er slet ingen Partisag, og det giver mig for Resten noget Haab om, at det skulde lykkes at komme til Ende med Sagen. Naar man kan komme til at staa med Grunde imod Grunde, naar det ikke er Partipolitikken, der leder og fører en i saadanne rent saglige Spørgsmaal, maa man vel kunne komme til Ende dermed og finde det rigtige. Maa! maaste dette Ting vil sige: Ja, men det andet Ting har haft 3—4 Aar til at behandle Sagen i, og man kan ikke forlange, at vi saa hurtigt skulle føre den til Ende. Der vil jeg imidlertid henvise til, hvad den højtærede Minister sagde i Fjor ved en anden Lejlighed om, hvorledes Sagen stiller sig, naar et Forslag har ligget for i Maa-neder paa Rigsdagen, ligegyldigt om det er i dette Ting eller i det andet, har været til Behandling, og der er fremkommet Betænkning, en Betænkning, der ikke har ligget for i Maa-neder alene, men om ikke ligget i Aarevis saa dog ligget over 1/2 Aar for. Vi have jo allerede en Betænkning fra i Fjor Foraar, og naar en Ting er bleven saa gennearbejdet, som denne nu er bleven, saa tvivler jeg egentlig om, at der kan siges ret meget nyt derom. Hermed mener jeg dog ikke, at det skal være nyt, alt, hvad vi sige; ogsaa det, den ærede sidste Taler fremkom med, var jo Ting, man har haft Lejlighed til at gøre sig bekendt med, dels gennem, som han anførte, „Berlingske Tidende“ og dels gennem Betænkningen.

Det, at Rigsdagen gav Afkald paa sin Indflydelse, maatte jo føre til, at Ministeriet maatte handle paa egen Haand, hvad jo Ministeriet ogsaa har gjort. Det skal jo indrømmes, at det har været nødt til at træffe de Foranstaltninger, som det i Genhold til Loven af 1880 var berettiget til. Ved fgl. Anordning af 17de April foretog det jo Sammensmeltningen og den udformes jo videre ved Anordningen af 5te September 1885, hvor Afdelingscheferne og Centralforvaltningen med hele det store Apparat og den dobbelte Linieforvaltning marcherer op. Det udformes saa videre ved Reglementet af 5te Maj 1887 og Lønnings-

reglementet af samme Dato. Det er jo alt det, den højtærede Minister har forelagt os, i Begyndelsen omtrent i samme Stikelse, som det var udformet, med de 4 Afdelingschefer. Disse ere dog senere krasfaldne og ere blevne til 2 komiterede under Sagens videre Gang. Kan den Forudsætning, som man den Gang gik ud fra, eller Jærnbane-administrationen gik ud fra ved Sammensmeltningen, nu siges at have holdt Stik? Hvad var nu da Forudsætningen? Forudsætningen var, som det kan læses i Motiverne til Forslagene af 1882 og 1883, at „Fællesbestyrelsen maa kunne iværksætte Driften af Banerne billigere og derved bringe en væsentlig større Indtægt ud af Driften end særlige Bestyrelser; at Fællesbestyrelsen vil bedre kunne benytte det tilstedeværende Personal og Materiel, hvorved Antallet af Funktionærer og Embedsmænd noget vil kunne indskrænktes“. Jeg haaber ikke, at den højtærede Formand har noget imod, at jeg har oplest disse Vinter, i øvrigt skulde jeg jo have udbedt mig Tilladelse dertil først. Have disse Forudsætninger nu holdt Stik? Ja, det er jo Spørgsmaalet. Har det nu virkelig vist sig, at der siden Sammensmeltningen er blevet en mere økonomisk Drift? Lad mig for øvrigt indstyre den Bemærkning, at jeg lægger ikke Hovedvægten paa det økonomiske, men paa den indirekte Nytte af Banerne, det økonomiske kommer for mig i anden Række. I saa Henseende er jeg ikke enig med den ærede Taler fra i Gaar, den 5te Landstingsmand for 2den Kres (Sunn), og den ærede Ordfører fra Folketinget var ogsaa af samme Mening. Det forekommer mig, at de bægge satte det økonomiske Udbytte som Nr. 1, medens jeg stiller det i anden Række. Kunde det forenes med den indirekte Nytte, Banerne kunne gøre, forekommer det mig, at det er, som det skal være. Det forekommer mig nemlig, at den ærede sidste Taler kom noget for let til, at dette, man foreslog fra Folketingets Side, i Virkeligheden økonomisk set ikke betød noget. Han henviste til, at der kun var 60,000 Kr. Forskel mellem Flertallet og Mindretallet; det var ikke meget, som han udrykte sig, paa et Budget af 6 Mill. For det første maa jeg maasse tilføje den lille Bemærkning, at der er da i øvrigt 250,000 Kr. Forskel mellem Ministeriets Forslag og Flertallets. Jeg ved meget vel, at Flertallet til Gengæld har forhøjet nogle Lønninger for Underklasserne, hvilket bevirker, at Forskellen ikke bliver saa stor, men det bliver dog ca. 200,000 Kr. Det for-ander altsaa Sagen noget fra 60,000 Kr. Men det er ikke for mig Hovedsagen, og det vil heller ikke for Flertallet være det. Hoved-